

Cartea Urantia

<< [Capitolul 99](#) | [Părți](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 101](#) >>

Capitolul 100

Religia în experiența umană

100:0.1 (1094.1) EXPERIENȚA unei vieți religioase dinamice transformă un individ mediocru într-o personalitate înzestrată cu o putere idealistă. Religia contribuie la progresul tuturor, încurajând fiecare individ, iar progresul fiecăruia este mărit prin înfăptuirea tuturor.

100:0.2 (1094.2) Creșterea spirituală este stimulată reciproc prin asocierea intimă cu alte persoane religioase. Iubirea oferă terenul de dezvoltare religioasă - o atracție obiectivă în locul unei satisfacții subiective - și, totuși, ea dă satisfacția subiectivă supremă. Religia înnobilează corvezile banale ale vieții cotidiene.

1. Creșterea religioasă

100:1.1 (1094.3) Religia produce creșterea semnificațiilor și înălțarea valorilor, însă, dacă cineva își permite să atribuie un caracter absolut evaluărilor pur personale, acest lucru va avea întotdeauna ca rezultat

un rău. Un copil evaluează experiența după plăcerea pe care ea i-o procură. Omul este matur în măsura în care el substituie semnificațiile superioare plăcerii personale, mergând până la loialitatea față de concepte mai înalte ale situațiilor de viață diversificate și ale relațiilor cosmice.

100:1.2 (1094.4) Unele persoane sunt prea ocupate pentru a crește, și se găsesc așadar în serioasa primejdie a imobilității spirituale. Trebuie luate măsuri pentru creșterea semnificațiilor cu ocazia diferențierii epocilor în culturile succesive, precum și în stadiile pasagere ale civilizațiilor progresive. Principalii factori inhibitori ai creșterii sunt prejudecățile și ignoranța.

100:1.3 (1094.5) Dați fiecărui copil care se dezvoltă o șansă de a-și dezvolta propria experiență, și nu îi impuneți o experiență adultă gata făcută. Amintiți-vă că trecerea, an de an, prin clasele succesive ale unui regim de instruire stabilit, nu înseamnă în mod necesar că există progres intelectual, și cu atât mai puțin o creștere spirituală. Lărgirea vocabularului nu înseamnă dezvoltarea caracterului. Creșterea nu se recunoaște cu adevărat în simple rezultate, ci mai degrabă în progresele efectuate. Veritabila dezvoltare educativă decurge din înălțarea idealurilor, din aprecierea sporită a valorilor, din noi înțelesuri atribuite valorilor și dintr-o fidelitate mai mare față de valorile supreme.

100:1.4 (1094.6) Copiii nu sunt impresionați într-un mod permanent decât de loialitatea tovarășilor lor adulți; preceptele, și chiar exemplul, nu au influență durabilă. Persoanele loiale sunt persoane în curs de creștere, iar creșterea este o realitate impresionantă și

inspiratoare. Trăiți în mod loial astăzi - creșteți - și ziua de mâine va avea grijă de ea însăși. Maniera cea mai rapidă ca un mormoloc să devină o broască este să trăiască în mod loial fiecare clipă ca un mormoloc.

100:1.5 (1094.7) Terenul esențial pentru creșterea religioasă presupune o viață progresivă de realizare de sine, coordonarea tendințelor naturale, exercițiul curiozității și plăcerea aventurilor rezonabile, faptul de a încerca sentimente de satisfacție, funcționarea fricii pentru a stimula atenția și conștiința, atracția miraculosului și umilința, adică o conștiință normală a micimii noastre. Creșterea este deopotrivă bazată pe descoperirea de sine însoțită de autocritică - de conștiință - căci conștiința este realmente critica de sine prin propria noastră scară de valori, prin idealurile noastre personale.

100:1.6 (1095.1) Experiența religioasă este mult influențată de sănătatea fizică, de temperamentul moștenit, precum și de mediul social. Însă aceste condiții temporare nu împiedică progresul spiritual interior al unui suflet consacrat facerii voinței Tatălui care este în ceruri. Există, la toți muritorii normali, anumite tendințe înnăscute către creștere și către realizarea de sine, care acționează dacă nu sunt în mod specific inhibate. Tehnica infailibilă pentru stimularea acestei dotări constitutive a potențialului de creștere spirituală este aceea de a menține o atitudine de sincer devotament față de valorile supreme.

100:1.7 (1095.2) Religia nu poate fi nici conferită, nici primită, nici pregătită, nici învățată, nici pierdută. Ea este o experiență personală care sporește proporțional cu căutarea crescândă a valorilor finale.

Creșterea cosmică însoțește astfel acumularea de semnificații și înălțarea mereu mai extinsă a valorilor. Dar noblețea în ea însăși este întotdeauna o creștere inconștientă.

100:1.8 (1095.3) Obiceiurile religioase de gândire și de acțiune contribuie la economia creșterii spirituale. Se pot dezvolta predispoziții religioase care vor conduce la reacția favorabilă față de stimulii spirituali, un fel de reflex condiționat. Obişnuințele care favorizează creșterea religioasă înglobează cultura sensibilității față de valorile divine, recunoașterea vieții religioase la alții, meditația chibzuită asupra semnificațiilor cosmice, un zel fervent aplicat rezolvării unor probleme, împărtășirea vieții voastre spirituale cu aceea a tovarășilor voștri, faptul de a evita egoismul, refuzul de a conta pe îndurarea divină, precum și obiceiul de a trăi ca și cum te-ai găsi în prezența lui Dumnezeu. Factorii creșterii religioase pot fi intenționali, dar creșterea însăși este invariabil inconștientă.

100:1.9 (1095.4) Natura inconștientă a creșterii religioase nu semnifică totuși că ea este o activitate care funcționează în presupusele domenii subconștiente ale intelectului uman; ea denotă mai degrabă activități creative la nivelele supraconștiente ale minții muritoare. Experiența realizării realității creșterii religioase inconștiente este singura dovadă pozitivă a existenței funcționale a supraconștiinței.

2. Creșterea spirituală

100:2.1 (1095.5) Dezvoltarea spirituală depinde, în primul rând, de menținerea unei legături spirituale vii cu adevărate forțe spirituale, și, în al doilea rând, de producerea continuă de roade spirituale prin transmitere, la tovarășii voștri, a ajutorului pe care l-ați primit de la binefăcătorii voștri spirituali. Progresul spiritual se întemeiază pe recunoașterea intelectuală a sărăciei spirituale, dublată de conștiința personală a setei de perfecțiune, a dorinței de a-l cunoaște pe Dumnezeu și de a fi asemenea lui, a intenției sincere de a face voia Tatălui care este în ceruri.

100:2.2 (1095.6) Creșterea spirituală este mai întâi o trezire față de nevoi, apoi o discernere a semnificațiilor și, în cele din urmă, o descoperire a valorilor. Dovada adevăratei dezvoltări spirituale constă în manifestarea unei personalități umane motivate de iubire, animate de un spirit de servire dezinteresată, și dominate de adorarea sinceră a idealurilor de perfecțiune ale divinității. Totalitatea acestei experiențe constituie realitatea religiei, în contrast cu simplele credințe teologice.

100:2.3 (1095.7) Religia poate progresa până la nivelul experienței la care ea devine o tehnică iluminată și înțeleaptă de a reacționa în chip spiritual față de univers. Această religie glorificată poate opera pe trei nivele ale personalității umane: cel intelectual, cel morontial și cel spiritual; asupra minții, în sufletul aflat în evoluție, și cu spiritul lăuntric.

100:2.4 (1096.1) Spiritualitatea indică imediat apropierea voastră de Dumnezeu și măsura utilității voastre pentru tovarășii voștri. Spiritualitatea întărește aptitudinea de a descoperi frumusețea în

lucruri, de a recunoaște adevărul din semnificații și de a găsi bunătatea în valori. Dezvoltarea spirituală este determinată de această capacitate și este direct proporțională cu eliminarea aspectelor egoiste ale dragostei.

100:2.5 (1096.2) Statutul spiritual efectiv este măsura de realizare a Deității, armonizarea cu Ajustorul. Împlinirea finalității spiritualității este egală cu atingerea culmii realității, maximum de asemănare cu Dumnezeu. Viața eternă este căutarea perpetuă a valorilor infinite.

100:2.6 (1096.3) Pentru om, țelul realizării de sine ar trebui să fie spiritual și nu material. Singurele realități care merită efortul sunt divine, spirituale și eterne. Omul muritor are dreptul la desfătarea plăcerilor fizice și la satisfacerea sentimentelor de afecțiune umane; el este avantajat de fidelitatea sa față de asocierile umane și față de instituțiile temporare; însă nu acestea sunt fundamentele eterne pe care trebuie clădită personalitatea nemuritoare, care trebuie să transcendă spațiul, să învingă timpul, și să împlinească destinul etern al perfecțiunii divine și al serviciului finalitar.

100:2.7 (1096.4) Isus a descris siguranța profundă a omului cunoscător de Dumnezeu zicând: „Pentru cel care îl cunoaște pe Dumnezeu și crede în împărăție, ce importanță are dacă toate lucrurile pământești se sfârșesc?” Siguranța temporară este vulnerabilă, în timp ce siguranța spirituală este invulnerabilă. Atunci când mareele adversității umane, ale egoismului, ale cruzimii, ale urii, ale răutății și ale geloziei dau târcoale sufletului muritor, vă puteți bizui pe asigurarea că există un bastion interior, citadela spiritului, care este absolut

inatacabilă; cel puțin acest lucru este adevărat pentru orice ființă umană care și-a încredințat paza sufletului spiritului interior al Dumnezeuului etern.

100:2.8 (1096.5) După această înfăptuire spirituală asigurată fie printr-o creștere treptată, fie printr-o criză specifică, se produce o reorientare a personalității, însoțită de dezvoltarea unei noi scări de valori. Asemenea indivizi născuți din spirit au motivații de viață atât de reînnoite încât ei pot asista cu calm la moartea ambițiilor lor cele mai dragi și la distrugerea speranțelor lor cele mai înflăcărâte. Ei știu categoric că aceste catastrofe sunt pur și simplu cataclisme rectificatoare care năruie creațiile lor temporare, preliminară construirii de realități mai nobile și mai durabile, ale unui nivel atât nou și sublim de înfăptuire universală.

3. Concepte de valoare supremă

100:3.1 (1096.6) Religia nu este o tehnică pentru a obține o pace mentală statică și senină; aceasta este un impuls menit să organizeze sufletul pentru o servire dinamică. Ea este înrolarea totalității individualității într-o obligație de fidelitate față de iubirea de Dumnezeu și față de servirea oamenilor. Religia plătește orice preț care este esențial pentru a atinge țelul suprem, răsplata eternă. Există o plenitudine a consacrării în fidelitatea religioasă care este minunat de sublimă, iar această fidelitate este eficientă din punct de vedere social și progresivă din punct de vedere spiritual.

100:3.2 (1096.7) Pentru o persoană religioasă, cuvântul Dumnezeu devine un simbol care semnifică apropierea de realitatea supremă și de recunoașterea valorii divine. Nici preferințele, nici aversiunile umane nu sunt cele care determină binele și răul; valorile morale nu rezultă din împlinirea dorințelor sau din frustrarea emoțională.

100:3.3 (1096.8) Meditând asupra valorilor, trebuie să se distingă între ceea ce *este* o valoare și ceea ce *are* o valoare. Trebuie să se recunoască relația dintre activitățile agreabile, integrarea lor semnificativă și realizarea înălțată pe nivele de experiență umană în mod constant și progresiv mai elevate.

100:3.4 (1097.1) Semnificația este ceva ce experiența adaugă la valoare; ea este conștiința aprecierii valorilor. O plăcere izolată și pur personală poate să comporte o devalorizare virtuală a semnificațiilor, o desfătare lipsită de sens, și care frizează răul relativ. Valorile sunt empirice atunci când realitățile sunt semnificative și asociate mental, când astfel de relații sunt recunoscute și apreciate de către minte.

100:3.5 (1097.2) Valorile nu pot fi niciodată statice; realitatea semnifică schimbare, creștere. Schimbarea fără creștere, fără expansiunea semnificației și fără exaltarea valorii, este lipsită de valoare - este un rău potențial. Cu cât este mai mare calitatea sa de adaptare cosmică, cu atât mai multă semnificație posedă o experiență. Valorile nu sunt iluzii conceptuale; ele sunt reale, dar depind întotdeauna de faptul existenței relațiilor. Valorile sunt întotdeauna atât actuale cât și potențiale - ele nu reprezintă ceea ce era, ci ceea ce este și ceea ce va fi.

100:3.6 (1097.3) Asocierea actualelor și potențialelor este egală cu creșterea, cu realizarea experimentală a valorilor. Însă creșterea nu este pur și simplu progres. Progresul este întotdeauna semnificativ, însă, în lipsa creșterii, el este relativ lipsit de valoare. Valoarea supremă a vieții umane constă în creșterea valorilor, în progresul relativ la semnificații și în realizarea corelației cosmice intime dintre aceste două experiențe. Iar o astfel de experiență este echivalentă cu faptul de a fi conștienți de Dumnezeu. Un astfel de muritor, deși nefiind supranatural, devine cu adevărat suprauman; un suflet nemuritor este în evoluție.

100:3.7 (1097.4) Omul nu poate provoca creșterea, dar el îi poate furniza condiții favorabile. Creșterea este întotdeauna inconștientă, fie ea fizică, intelectuală ori spirituală. În felul acesta crește iubirea; ea nu se poate nici crea, nici fabrica, nici cumpăra; trebuie ca ea să crească. Evoluția este o tehnică cosmică de creștere. Creșterea socială nu poate fi asigurată prin legislație, nici creșterea morală printr-o mai bună administrație. Omul poate construi o mașină, dar valoarea ei reală trebuie să provină din cultura umană și dintr-o apreciere personală. Unica contribuție a omului la creștere este mobilizarea totalității puterilor personalității sale - credința sa vie.

4. Problemele creșterii

100:4.1 (1097.5) O viață religioasă este o viață devotată, iar o viață devotată este o viață creativă, originală și spontană. Noi vederi

religioase de ansamblu ies la iveală din conflictele care declanșează alegerea de noi și mai bune obiceiuri de a reacționa, pentru a înlocui modelele vechi și inferioare de reacție. Numai din conflicte se ivesc noi înțeleșuri, iar un conflict nu persistă decât dacă se refuză adoptarea valorilor superioare implicate în semnificații mai elevate.

100:4.2 (1097.6) Perplexitatea este inevitabilă în religie; nu poate să fie creștere fără conflicte psihice și fără agitație spirituală. Organizarea unei norme de viață filozofică atrage după sine comoții considerabile în domeniul filozofic al minții. Fidelitatea față de ceea ce este mare, bun, adevărat și nobil nu se exercită prin luptă. Clarificarea viziunii spirituale și întărirea perspicacității cosmice este însoțită de eforturi, iar intelectul uman protestează atunci când este privat de hrana pe care i-o procură energiile nespirtuale ale existenței temporare. Minteaa animală indolentă se revoltă în fața efortului cerut de lupta pentru rezolvarea problemelor cosmice.

100:4.3 (1097.7) Cu toate acestea, marea problemă a vieții religioase constă în unificarea puterilor sufletești ale personalității prin dominarea IUBIRII. Sănătatea, eficiența mentală și fericirea rezultă din unificarea sistemelor fizice, a sistemelor mentale și a sistemelor spirituale. Omul înțelege multe lucruri cu privire la sănătatea fizică și la sănătatea mentală, dar despre fericire el are idei într-adevăr foarte puțin clare. Cea mai mare fericire este indisolubil legată de progresul spiritual. Creșterea spirituală procură o bucurie durabilă, o pace care depășește orice înțelegere.

100:4.4 (1098.1) În viața fizică, simțurile revelează existența, iar mintea descoperă realitatea semnificațiilor; experiența spirituală este însă

cea care revelează indivizilor adevăratele valori ale vieții. Se ating aceste nivele superioare de viață în iubirea supremă față de Dumnezeu și în iubirea dezinteresată față de oameni. Dacă vă iubiți tovarășii, este astfel pentru că ați descoperit valoarea lor. Dacă cineva vă irită și provoacă în voi resentimente, trebuie să căutați cu simpatie să discerneți punctul său de vedere, motivele conduitei sale dezagreabile. Din clipa în care îl înțelegeți pe vecinul vostru, deveniți toleranți, și această toleranță se va transforma, va crește în prietenie și va muri în iubire.

100:4.5 (1098.2) Încercați să vedeți cu ochiul minții imaginea unuia din strămoșii voștri primitivi din epoca cavernelor - o persoană greoaie, scundă, prost clădită, nespălată, arțăgoasă, stând cu picioarele răscrăcănate, cu bâta ridicată, respirând ură și animozitate în vreme ce privește cu ferocitate drept înaintea sa. O astfel de imagine nu descrie mai deloc divina demnitate a omului; lărgiți însă imaginea. Înaintea acestui om animat stă să sară un tigru cu colții sabie. În spatele lui stau o femeie și doi copii. Voi recunoașteți imediat că imaginea reprezintă începuturile multor frumoase și nobile caractere ale rasei umane, și totuși omul este același în amândouă tablourile. Numai că, în al doilea, voi sunteți favorizați de o lărgire a orizontului; voi discerneți mobilul acestui muritor în evoluție. Atitudinea lui devine demnă de laudă, deoarece îl înțelegeți. Dacă ați putea să sondați motivele tovarășilor voștri, cât de mult i-ați înțelege mai bine! Dacă ați putea numai să-i cunoașteți pe semenii voștri, voi v-ați pomeni în cele din urmă îndrăgostiți de ei.

100:4.6 (1098.3) Voi nu îi puteţi iubi cu adevărat pe tovarăşii voştri printr-un simplu act de voinţă. Iubirea se naşte numai dintr-o comprehensiune aprofundată şi desăvârşită a mobilurilor şi a simţămintelor aproapelui vostru. Este mai puţin important să îi iubiţi pe toţi oamenii astăzi decât să învăţaţi în fiecare zi să iubiţi o fiinţă umană tot mai mult. Dacă, în fiecare zi sau în fiecare săptămână, voi ajungeţi să-l înţelegeţi şi mai mult pe un tovarăş, şi dacă aceasta este limita capacităţilor voastre, atunci sunteţi cu siguranţă pe cale de a vă face personalitatea socială, şi cu adevărat spirituală. Iubirea este contagioasă; iar atunci când devoţiunea umană este inteligentă şi înţeleaptă, iubirea are mai multă influenţă decât ura. Însă numai iubirea autentică şi dezinteresată este contagioasă. Numai dacă fiecare muritor ar putea deveni un focar de afecţiune dinamică, virusul benign al iubirii ar impregna curând curentul emoţional sentimental al umanităţii într-o asemenea măsură încât întreaga civilizaţie ar fi învăluită în iubire, şi aceasta ar fi realizarea fraternităţii umane.

5. Convertirea şi misticismul

100:5.1 (1098.4) Lumea este plină de suflete pierdute, nu pierdute în sensul teologic, ci care şi-au pierdut direcţia, rătăcind în confuzia din mijlocul teoriilor „ismelor” şi a cultelor unei ere frustrate filozofic. Aceste suflete au învăţat prea puţin să stabilească o filozofie de viaţă care să înlocuiască autoritatea religioasă. (Simbolurile religiei

socializate nu trebuie să fie disprețuite în calitate de canale de creștere, cu toate că albia râului nu este râul.)

100:5.2 (1098.5) Progresul creșterii religioase conduce, prin conflict, de la stagnare la coordonare, de la nesiguranță la credință neclintită, de la confuzia conștiinței cosmice la unificarea personalității, de la obiectivul temporar la obiectivul etern, de la robia fricii la libertatea filiației divine.

100:5.3 (1099.1) Trebuie precizat că profesiunile de credință față de idealurile supreme - percepția psihică, emotivă și spirituală a celui care este conștient de Dumnezeu - pot să provină dintr-o creștere naturală și treptată, sau uneori pot să fie încercate în anumite conjuncturi, cum ar fi o criză. Apostolul Pavel a suferit tocmai o astfel de convertire subită și spontană de acest ordin într-o zi memorabilă pe drumul Damascului. Gautama Siddharta a trecut printr-o experiență în noaptea în care, solitar, el s-a așezat și a căutat să pătrundă misterul adevărului final. Mulți alți oameni au avut experiențe asemănătoare; totuși, un mare număr de adevărați credincioși au progresat în spirit fără o convertire subită.

100:5.4 (1099.2) Majoritatea fenomenelor spectaculoase asociate cu convertirile așa-zise religioase sunt în întregime de natură psihologică, dar din când în când, survin experiențe care au, de asemenea, o origine spirituală. Când mobilizarea mentală este absolut totală pe un nivel psihic oarecare al expansiunii către realizarea spirituală, atunci când mobilurile umane de fidelitate față de ideea divină sunt perfecte, se întâmplă foarte adesea ca spiritul lăuntric să coboare pentru a înțelege scopul concentrat și consacrat

al minții supraconștiente a muritorului credincios pentru a se sincroniza cu el. Aceste experiențe de unificare a fenomenelor intelectuale și spirituale sunt ceea ce constituie convertirea, care constă în factori ce depășesc implicațiile pur psihologice.

100:5.5 (1099.3) Emoția singură reprezintă o falsă convertire; trebuie să ai atât credință cât și senzație. În măsura în care mobilizarea psihică este parțială, și în care mobilurile fidelității umane sunt incomplete, experiența convertirii va fi în aceeași măsură o realitate mixtă, intelectuală, emoțională și spirituală.

100:5.6 (1099.4) Dacă cineva este dispus să admită, ca ipoteză practică de lucru, existența unei minți teoretice subconștiente în viața intelectuală care altminteri este unificată, atunci, pentru a fi logic, ar trebui să presupună existența unui domeniu asemănător și corespondent de activitate intelectuală ascendentă, ca nivel supraconștient, zona de contact imediat cu entitatea spirituală interioară, Ajustorul Gândirii. Marea primejdie a tuturor acestor speculații psihice este că viziunile și alte experiențe așa-zise mistice, precum și visele extraordinare, pot fi luate de către mintea umană drept comunicări divine. În trecut, ființele divine s-au arătat anumitor persoane cunoscătoare de Dumnezeu, nu din cauza transelor lor mistice sau a viziunilor lor morbide, ci în ciuda tuturor acestor fenomene.

100:5.7 (1099.5) În contrast cu căutarea convertirii, cel mai bun mod de apropiere de zonele morontiale de contact posibil cu Ajustorul Gândirii va fi credința vie și adorarea sinceră, rugăciunea ferventă și

dezinteresată. În ansamblu, o mult prea mare parte a ridicării subite a amintirilor provenind din nivele inconștiente ale minții umane a fost considerată pe nedrept ca revelație divină și directivă spirituală. Practica obișnuită a reveriei religioase este însoțită de mari primejdii; misticismul poate deveni o tehnică pentru a scăpa de realitate, deși el a fost uneori un mijloc de comunicare spirituală autentică. Scurtele perioade în care te retragi de pe scena activă a vieții nu pot prezenta primejdii serioase, însă izolarea prelungită a personalității este cât se poate de nedorit. Starea de conștiință vizionară de gen transă nu trebuie să se cultive în nici un caz ca fiind o experiență religioasă.

100:5.8 (1099.6) Starea mistică este caracterizată printr-o conștiință difuză, cu insulițe vii de atenție focalizată, care operează asupra unui intelect relativ pasiv.

100:5.9 (1099.7) Toate astea fac conștiința să graviteze către subconștient mai degrabă decât în direcția zonelor de contact spiritual către supraconștient. Mulți mistici și-au împins disocierea mentală până la nivelul manifestărilor mentale anormale.

100:5.10 (1100.1) Atitudinea cea mai sănătoasă de meditație spirituală se găsește în adorarea chibzuită și în rugăciunea acțiunilor de recunoștință. Comuniunea directă cu Ajustorul Gândirii, așa cum s-a produs ea în ultimii ani ai vieții întrupate a lui Isus, nu ar trebui să fie confundată cu experiențele așa-zise mistice. Factorii care contribuie la declanșarea comuniunii mistice denotă pericolul acestor stări psihice. Starea mistică este favorizată de factori ca oboseala fizică, postul, disocierea psihică, experiențele estetice

profunde, impulsurile sexuale vivace, frica, îngrijorarea, furia și dansurile nebunești. Multe dintre fenomenele care rezultă din această pregătire preliminară își au originea în mintea subconștientă.

100:5.11 (1100.2) Oricât de favorabile ar fi putut fi condițiile de moment pentru fenomenele mistice, trebuie să fie bine înțeles faptul că Isus din Nazaret nu ar fi recurs niciodată la astfel de metode pentru a comunica cu Tatăl său din Paradis. Isus nu avusese nici halucinații subconștiente nici iluzii supraconștiente.

6. Semnele unei vieți religioase

100:6.1 (1100.3) Religiile de evoluție și religiile de revelație se pot deosebi considerabil în metodele lor, însă ele prezintă mari similitudini în intențiile lor. Religia nu este o funcție specifică vieții, ci mai degrabă un mod de viață. Adevărata religie este un devotament sincer față de o realitate pe care persoana religioasă o socotește ca fiind de o valoare supremă pentru sine însăși și pentru toată omenirea. Caracteristicile marcante ale tuturor religiilor sunt o fidelitate totală și un devotament sincer față de valorile supreme. Această devoțiune religioasă față de valorile supreme apare în relația unei mame, așa-zisă nereligioasă, cu copilul ei, și în loialismul fervent al unor persoane nereligioase față de cauza pe care au îmbrățișat-o.

100:6.2 (1100.4) Valoarea supremă acceptată de persoanele religioase poate fi nedemnă sau chiar și falsă, însă ea nu este mai puțin religioasă. O religie este autentică exact în măsura în care valoarea pe

care ea o consideră supremă este o realitate cosmică de valoare spirituală autentică.

100:6.3 (1100.5) Semnele reacției umane la impusul religios cuprind calitățile de noblețe și de măreție. O persoană religioasă sinceră este conștientă de a fi un cetățean al universului, și își dă seama că ea stabilește un contact cu surse de putere supraumană. Ea este exaltată și stimulată prin asigurarea că aparține unei fraternități superioare și înnobilate a fiilor lui Dumnezeu. Conștiința propriei valori este mărită de stimulul căutării obiectivelor universale cele mai elevate - țelurile supreme.

100:6.4 (1100.6) Sinele este abandonat misteriosului imbold al unui mobil care înglobează totul, care impune o autodisciplină sporită, atenuează conflictele emotive și face viața umană cu adevărat demnă de a fi trăită. Recunoașterea morbidă a limitărilor umane se transformă într-o conștiință naturală a imperfecțiunilor omenești, care este însoțită de hotărârea morală și de aspirația spirituală de a atinge țelurile cele mai elevate ale universului și ale suprauniversului. Acest efort intens pentru atingerea unor idealuri supramuritoare este întotdeauna caracterizat printr-o creștere a răbdării, a îndurării, a dârzeniei și a toleranței.

100:6.5 (1100.7) Dar adevărata religie este o iubire vie, o viață de slujire. Detașarea persoanei religioase de mulțimea de lucruri pur temporare și neînsemnate, nu conduce niciodată la izolarea socială, și acest lucru nu ar trebui să distrugă simțul umorului. Religia autentică nu îi ia nimic existenței umane, ci, dimpotrivă, ea adaugă noi înțelesuri întregului vieții. Ea generează noi tipuri de entuziasm, de zel și de

curaj, putând merge chiar și până la spiritul de cruciadă; acesta din urmă este mai mult decât primejdios dacă nu este controlat de o clarviziune spirituală și de un devotament sincer față de obligațiile sociale ordinare ale loialității umane.

100:6.6 (1101.1) Unul dintre semnele cele mai remarcabile ale vieții religioase este o pace dinamică și sublimă, acea pace care depășește orice înțelegere umană, acel echilibru cosmic care denotă absența oricărei îndoieli și a oricărei agitații. Aceste nivele de stabilitate spirituală sunt imunizate contra decepțiilor. Asemenea persoane religioase seamănă cu apostolul Pavel, care zicea: „Eu sunt convins că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici principiile, nici puterile, nici lucrurile prezente, nici lucrurile din viitor, nici înălțimea, nici adâncimea, nici nimic altceva, nu va putea vreodată să ne separe de iubirea lui Dumnezeu.”

100:6.7 (1101.2) Un sentiment de siguranță însoțit de realizarea unei glorii triumfătoare sălășluiește în conștiința persoanei religioase care a înțeles realitatea Supremului și care urmărește țelul Celui Ultim.

100:6.8 (1101.3) Chiar și religia evolutivă are toate aceste aspecte ale fidelității și ale măreției, deoarece ea este o experiență autentică, însă religia revelată este atât *excelentă* cât și autentică. Noile loialități datorate unei viziuni spirituale lărgite creează noi nivele de iubire și de devotament, de servire și de solidaritate; și toate aceste perspective sociale înălțate măresc conștiința față de Paternitatea lui Dumnezeu și față de fraternitatea oamenilor.

100:6.9 (1101.4) Diferența caracteristică dintre religia evolutivă și religia revelată constă într-o nouă calitate a înțelepciunii divine care se adaugă înțelepciunii umane pur empirice. Totuși, experiența avută în și cu religiile umane este cea care sporește capacitatea de primire ulterioară a darurilor sporite de înțelepciune divină și de clarviziune cosmică.

7. Apogeul vieții religioase

100:7.1 (1101.5) Cu toate că un muritor de rând al Urantiei nu poate spera să atingă înalta perfecțiune de caracter dobândită de Isus în cursul întrupării sale, oricărui credincios muritor îi este întru totul posibil să dezvolte o puternică personalitate unificată după liniile devenite perfecte ale personalității lui Isus din Nazaret. Trăsătura excepțională a personalității Maestrului nu era atât perfecțiunea sa, pe cât era armonia sa, distinsa sa unificare echilibrată. Întruchiparea cea mai eficientă a lui Isus constă în urmarea exemplului celui care a zis, făcând un gest către Maestrul care stătea înaintea acuzatorilor săi: „Iată omul”.

100:7.2 (1101.6) Constanta bunăvoință a lui Isus atinge inima oamenilor, însă fermitatea tăriei sale de caracter îi stupefia pe cei care îl urmau. El era cu adevărat sincer; nu avea nimic de ipocrit în el. Era degajat de orice afectare; era întotdeauna franc într-un mod cât se poate de agreabil. El nu se înjosea niciodată la a se preface, și nu a recurs niciodată la simulare. El trăia adevărul, întocmai așa cum

îl propovăduia. El era adevărul. El era forța de proclamare a adevărului salvator pentru generația sa, chiar dacă sinceritatea sa cauza adesea durere. Loialitatea sa față de orice adevăr era fără rezervă.

100:7.3 (1101.7) Maestrul era totuși cât se poate de rezonabil, de accesibil și de practic în orice serviciu al său; toate planurile erau marcate de mult bun simț sanctificat. El era degajat de orice tendință fantezistă, eratică sau excentrică. El nu era niciodată capricios, fantezist sau isteric. Toate învățăturile sale și tot ceea ce făcea era marcat de o perfectă discriminare însoțită de un simț extraordinar al corectitudinii.

100:7.4 (1102.1) Fiul Omului a fost întotdeauna o personalitate bine echilibrată. Chiar și dușmanii lui îi arătau un respect salutar; ei se temeau chiar și de prezența lui. Isus era netemător. El deborda de entuziasm divin, însă nu devenea niciodată fanatic. El era activ din punct de vedere emoțional, dar niciodată instabil. Avea imaginație, dar era întotdeauna practic. El făcea în mod franc față realităților vieții, dar nu era niciodată plicticos sau posac. Era curajos, dar niciodată temerar; prudent, dar niciodată laș. Era compătimitor, dar nu sentimental; excepțional, dar nu excentric. Era pios, dar nu bigot. El era atât de bine echilibrat întrucât era atât de perfect unificat.

100:7.5 (1102.2) Originalitatea lui Isus nu era înăbușită în nici un fel. El nu era nici legat de tradiție, nici handicapat de supunerea la îngustele practici convenționale. El vorbea cu o încredere infailibilă și își expunea învățătura cu o autoritate absolută. Însă magnifica sa originalitate nu îl făcea să negligeze perlele de adevăr conținute în

învățăturile predecesorilor sau ale contemporanilor săi. Iar cea mai originală dintre învățături era accentul pus pe iubire și pe îndurare, și nu pe frică și pe sacrificiu.

100:7.6 (1102.3) Isus avea vederi foarte largi. El îi îndemna pe cei care îl urmau să predice evanghelia tuturor popoarelor. El era ferit de orice îngustime de gândire. Inima sa plină de compasiune îmbrățișa toată omenirea, și chiar universul. Invitația sa era întotdeauna: „Dacă cineva dorește să vină, atunci să vină”.

100:7.7 (1102.4) S-a zis pe bună dreptate despre Isus că „el avea încredere în Dumnezeu”. Ca om printre oameni, el manifesta cea mai sublimă încredere față de Tatăl care este în ceruri. El avea încredere în Tatăl său, așa cum un copil are încredere în părinții lui pământenii. Credința sa era perfectă, dar niciodată arogantă. Indiferent de cât de crudă sau nepăsătoare putea să pară natura față de bunăstarea oamenilor de pe pământ, Isus nu se clătina niciodată în credința sa. El era imunizat contra decepțiilor și insensibil la persecuții. Eșecurile aparente nu îl atingeau.

100:7.8 (1102.5) El îi iubea pe oameni ca frați și recunoștea în același timp cât erau de diferite darurile lor înnăscute și calitățile lor dobândite. „El mergea pe calea lui, făcând bine.”

100:7.9 (1102.6) Isus era o persoană neobișnuit de jovială, fără a fi de un optimism orb sau nerezonabil. El îndemna zicând constant: „Să aveți o bună dispoziție”. El a putut menține această atitudine încrezătoare datorită credinței lui neclintite în Dumnezeu și datorită încrederii lui neabătute în oameni. El manifesta întotdeauna o considerație emoționantă față de toți oamenii, deoarece îi iubea și credea în ei,

însă el rămânea întotdeauna fidel convingerilor lui și extraordinar de ferm în devotamentul lui în facerea voii Tatălui său.

100:7.10 (1102.7) Maestrul era întotdeauna generos. El nu obosea niciodată să tot spună că „mai mult valorează să dai decât să primești” și „voi ați primit cu dărnicie, dați cu dărnicie”. Și totuși, în ciuda generozității sale nelimitate, el nu risipea niciodată și nu făcea lucruri extravagante. El propovăduia că trebuie să creșteți pentru a primi mântuirea. „Căci oricine va căuta va găsi.”

100:7.11 (1102.8) El era direct, dar întotdeauna amabil. El zicea: „De n-ar fi fost astfel, eu v-aș fi spus”. El era franc, dar întotdeauna prietenos. El își exprima clar iubirea față de păcătoși și ura sa față de păcat, însă, în toată această uimitoare franchețe, el era în mod infailibil *echitabil*.

100:7.12 (1102.9) Isus era întotdeauna bine dispus, cu toate că uneori băuse din plin din cupa durerilor omenești. El înfrunta cu neînfricare realitățile existenței și, totuși, era plin de entuziasm pentru evanghelia împărăției. El își controla însă entuziasmul, nefiind niciodată dominat de el. El era consacrat fără rezervă „treburilor Tatălui”. Acest entuziasm divin i-a determinat pe frații săi nespirituali să creadă că el nu era în toate mințile, însă universul care îl observa îl aprecia ca model de sănătate mentală și model de suprem devotament de muritor față de înaltele standarde ale vieții spirituale. Entuziasmul său controlat era contagios, și îi obliga pe tovarășii săi să împărtășească optimismul său divin.

100:7.13 (1103.1) Acest om din Galileea nu era un om al amărăciunilor; el avea un suflet voios. El nu contenea să zică: „Bucurați-vă și fiți plini

de veselie”. Însă, când datoria o cerea, el accepta să traverseze cu curaj „valea din umbra morții”. El era fericit și în același timp umil.

100:7.14 (1103.2) Curajul său nu era egalat decât de răbdarea sa. Atunci când era presat să acționeze prematur, el se limita la a răspunde: „Încă nu mi-a sosit ceasul”. El nu era niciodată grăbit; calmul lui era sublim, dar se indigna adesea contra răului și nu tolera păcatul. El a fost adesea împins să reziste energic tendințelor contrare bunăstării copiilor lui pământenii, însă indignarea sa contra păcatului nu l-a dus niciodată la furie împotriva păcătoșilor.

100:7.15 (1103.3) Curajul lui era magnific, dar nu mergea niciodată până la temeritate. Parola sa era: „Nu vă temeți”. Bravura sa era măreață și curajul său era adesea eroic, dar curajul său era marcat de discernământ și controlat de rațiune. Acesta era curajul născut din credință, și nu temeritatea unei îngâmări oarbe. El era cu adevărat brav, însă nu își asuma niciodată riscuri inutile.

100:7.16 (1103.4) Maestrul era un model de deferință. Încă din tinerețea sa, rugăciunea lui începea prin: „Tatăl nostru, care ești în ceruri, sfințească-se numele tău”. El respecta chiar și cultul eronat al tovarășilor lui, dar acest lucru nu îl împiedica să atace tradițiile religioase sau să pornească asaltul contra erorilor credințelor umane. El respecta adevărata sfințenie, dar putea să se adreseze cu justete tovarășilor lui zicându-le: „Care dintre voi mă acuză de păcat?”

100:7.17 (1103.5) Isus era mare pentru că era bun și, totuși, el fraterniza cu copiii. El era blând și modest în viața sa personală și, totuși, el era omul făcut perfect al unui univers. Tovarășii săi îl numeau Maestrul, fără a li se cere asta.

100:7.18 (1103.6) Isus era personalitatea umană perfect unificată. Și, astăzi, ca odinioară în Galileea, el continuă să unifice experiența muritoare și să coordoneze eforturile omenești. El unifică viața, înnobilează caracterul și simplifică experiența. El pătrunde în mintea umană pentru a o înălța, a o transforma și transfigura. Este literalmente adevărat că, „dacă un om îl are pe Cristos în el, el este o nouă făptură; vechile lucruri tocmai se duc și iată, toate lucrurile devin noi”.

100:7.19 (1103.7) [Prezentat de un Melchizedek din Nebadon]